

Uchwała Nr
Rady Miejskiej w Jaworznie

z dnia 2020 r.

w sprawie nadania rondu, położonemu na skrzyżowaniu ulicy Płetwonurków z ulicą Jana III Sobieskiego w Jaworznie, nazwy Rondo pil. Karola Pniaka

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r., poz. 713 ze zmianami), po konsultacjach określonych Uchwałą Nr XLVII/650/2010 Rady Miejskiej w Jaworznie z dnia 26 sierpnia 2010 r. w sprawie określenia szczegółowego sposobu konsultowania z organizacjami pozarządowymi i innymi podmiotami prowadzącymi działalność pożytku publicznego projektów aktów prawa miejscowego w dziedzinach dotyczących działalności statutowej tych organizacji (Dz. Urz. Woj. Śl. Nr 196, poz. 3002 z dnia 22.09.2010 r.),

Rada Miejska w Jaworznie
uchwala, co następuje:

§ 1

Nadać nazwę Rondo pil. Karola Pniaka, dla ronda położonego na skrzyżowaniu ulicy Płetwonurków z ulicą Jana III Sobieskiego na działkach: nr 132 i nr 170/12 w obrębie 0089, będących własnością Gminy Miasta Jaworzna, na działce nr 4/9 w obrębie 0089, będącej własnością Skarbu Państwa oraz na działkach: nr 140/4, nr 140/5 i nr 140/37 w obrębie 0093, będących własnością Skarbu Państwa w użytkowaniu wieczystym Gminy Miasta Jaworzna.

§ 2

Usytuowanie ronda, o którym mowa w § 1, określa załącznik graficzny nr 1.

§ 3

Wykonanie uchwały powierzyć Prezydentowi Miasta Jaworzna.

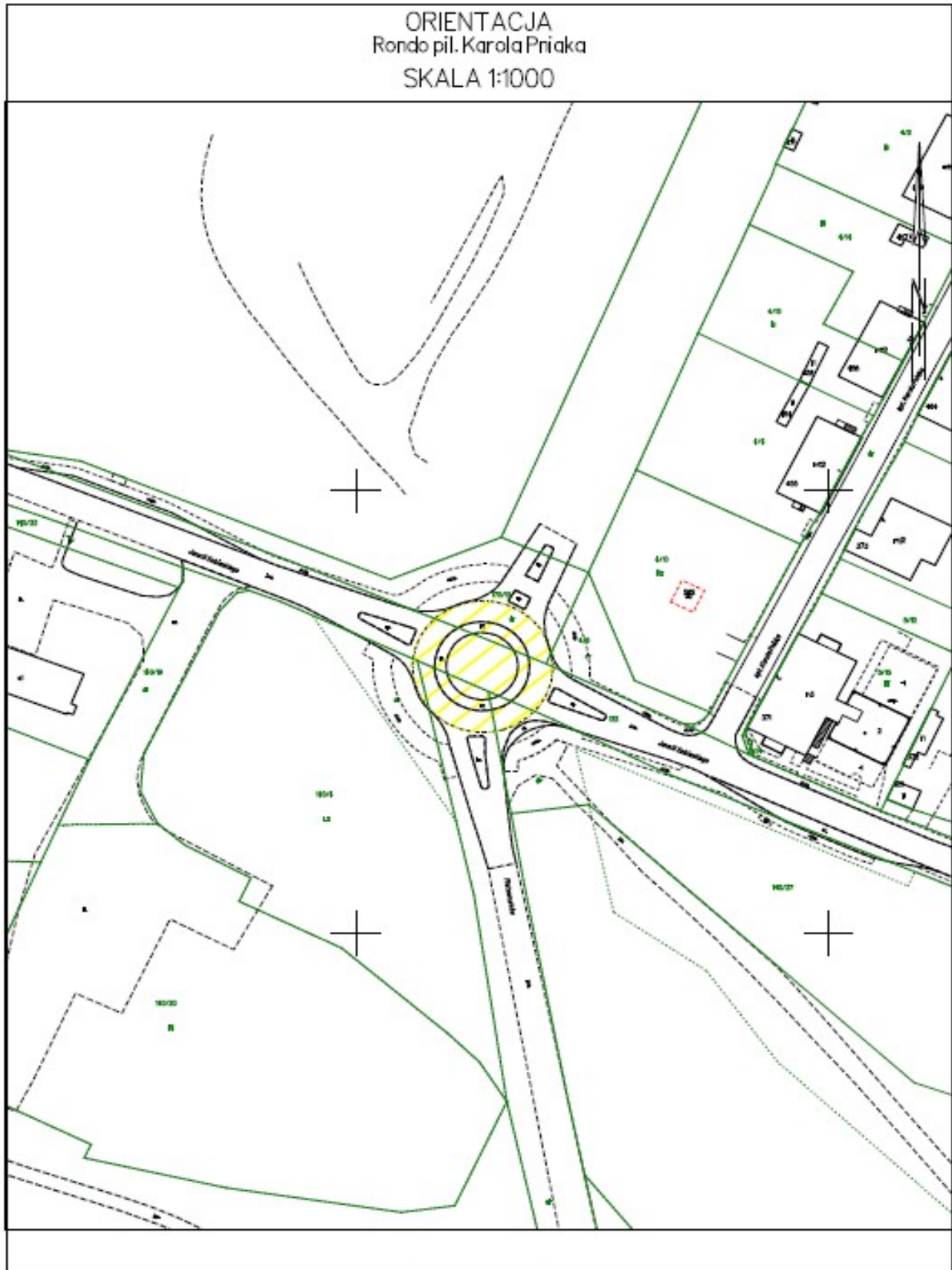
§ 4

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego.

Prezydent Miasta Jaworzna

Paweł Silbert

Załącznik do uchwały Nr
Rady Miejskiej w Jaworznie
z dnia 2020 r.

Uzasadnienie

Nadanie nazwy **pil. Karola Pniaka**, rondu na skrzyżowaniu ulicy Płetwonurków z Jana III Sobieskiego położonemu na Pieczyskach pozwoli na upamiętnienie zasłużonego mieszkańca Jaworzna w 110. rocznicę urodzin i 40. rocznicę śmierci oraz 80. rocznicę bitwy o Anglię. Z wnioskiem takim wystąpił Społeczny Komitet Pamięci mjr. pil. Karola Pniaka.

Karol Pniak (1910-1980) urodził się w Jaworznie. Był trzecim synem Franciszka i Marii z d. Waluga (z sześciorga rodzeństwa). Po ukończeniu szkoły powszechnej uczył się w gimnazjum w Chrzanowie. Do wojska zaciągnął się 23 października 1928 r. (2 pułk lotniczy). Uczył się w Szkole Podoficerskiej (stopień kaprała), następnie w Szkole Podoficerów Lotnictwa w Bydgoszczy oraz w Szkole Strzelania i Bombardowania w Grudziądzu. Po ukończeniu szkoleń latał w 122. eskadrze myśliwskiej. W marcu 1936 r. otrzymał awans na plutonowego, w sierpniu 1938 r. na sierżanta. 15 czerwca 1939 r. ukończył Szkołę Podchorążych w Dęblinie. Staż odbył w 142 eskadrze myśliwskiej, a w sierpniu 1939 r. promovano go do stopnia podporucznika.

Karol Pniak był zdobywcą szeregu najwyższych nagród, w tym trzykrotnym Mistrzem Polski, a po śmierci kpt. pil. F. Żwirki najbardziej popularnym pilotem II Rzeczypospolitej. Podczas kampanii wrześniowej 2 września zestrzelił Dorniera Do 17, kolejne zwycięstwo odniósł 4 września. Zaliczono mu dodatkowo 1 zniszczenie prawdopodobne i 1 i $\frac{1}{3}$ uszkodzenia.

18 września ewakuował się przez Rumunię do Francji, gdzie dotarł 29 października. W styczniu 1940 r. przyłynął do Anglii, gdzie skierowano go na przeszkolenie do 6 OTU w Sutton Bridge. 8 sierpnia 1940 r. otrzymał przydział do 32. dywizjonu RAF. W czasie bitwy o Anglię powiększył liczbę zniszczonych maszyn wroga – 12 i 15 sierpnia po jednym Messerschmitcie Bf 109, 18 sierpnia kolejne dwa Bf 109. 24 sierpnia 1940 r. zgłosił prawdopodobne zestrzelenie Bf 109. 24 sierpnia lecąc został zestrzelony, samolot rozbił się w Rhodes Minnis, a pilot wyskoczył na spadochronie. Ranny, w szpitalu przebywał do 16 września 1940 r.

Powrócił do walk w ramach 257. dywizjonu RAF i 11 listopada 1940 r. zestrzelił 1 i $\frac{1}{2}$ samolotu. 23 listopada 1940 r. został przeniesiony do dywizjonu 306. Po przerwie operacyjnej 1 grudnia 1942 r. został dowódcą eskadry. 13 lutego 1943 został zakwalifikowany do *Polish Fighting Team*, zwanym również „Cyrkiem Skalskiego”, gdzie walczył od 13 marca do 12 maja. 17 listopada 1944 objął dowództwo nad 308. dywizjonem, którym dowodził do 30 czerwca 1945 roku. W grudniu 1946 roku został zdemobilizowany. Wrócił do kraju 24 lutego 1947 r. Zamieszkał w rodzinnym Jaworznie, w Pieczyskach. Z uwagi na pobyt na Zachodzie miał problemy ze Służbą Bezpieczeństwa. Zmarł 17 października 1980 r. Jest pochowany na cmentarzu na Pieczyskach.

Wielokrotnie odznaczany m.in. Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari i czterokrotnie Krzyżem Walecznych.

Jaworzno, 09 listopada 2020 r.

Opracował na podstawie Wikipedii: Tadeusz Dębecki – Naczelnik Wydziału Geodezji i Kartografii